

Надъ трапа опънахме две платнища — моето и на другаря ми. Дъното на палатката затулихме съ моето цивилно палто, а отпредъ — за врата, ѝ поставихме единъ чувалъ. Следъ това събрахме въ едно ниско мѣсто натрупани отъ вѣгъра заешки тръне. Съ тѣхъ постлахме цѣлия трапъ. За възглавници сло-

жихме раницитѣ си. Подъ тѣхъ турихме и манерки-тѣ си.

Тая вечеръ на нашия лагеръ не свѣтнаха огньо-ве, защото никжде въ Добруджанската равнина нѣ-ма гори.

Късно влѣзохме пълзишкомъ въ палатката и се затворихме съ чувала.

Другаря ми извади изъ раницата си една тене-киена чашка, въ която имаше лой и фитилъ. Това бѣ нашето кандилце. Запалихме го и при неговата слаба светлина вечеряхме, а после дълго си при-казвахме.